

Arrest

nr. 161 185 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juli 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...).

De verzoekende partij huwde op 20 oktober 2006, in Ghana, met mevrouw K. G, van Ghanese nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Zij diende op 13 maart 2007 een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van haar echtgenote. Dit visum werd haar op 29 mei 2007 toegestaan.

Daar er getwijfeld werd aan de identiteit en de authenticiteit van haar paspoort, werd zij d.d. 10 oktober 2007 administratief aangehouden met het oog op verwijdering.

Niettegenstaande geknoei werd vastgesteld aangaande de op het paspoort aangebrachte handtekening bleken er geen andere vervalsingen terug te vinden in de personaliapagina. Zij werd op 19 oktober 2007 vrijgesteld zonder meer.

De verzoekende partij werd op 24 april 2008 in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 2 april 2009 krijgt het Bestuur melding van de stad Antwerpen dat de foto van de verzoekende partij op haar elektronische verblijfskaart niet overeenkwam met die op haar oud paspoort. Het kwam wel overeen met die op haar nieuw paspoort.

Haar echtgenote verwierf op 2 juli 2010 de Belgische nationaliteit en in functie daarvan diende de verzoekende partij op 16 september 2010, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Zij werd op 7 april 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 10 maart 2016.

Overeenkomstig een 'Certificate of confirmation of Dissolution of Customary Marriage' opgesteld door 'The Superior Court of Judicature, Cape Coast' zouden de verzoekende partij en mevrouw K. sedert 2 november 2010 niet langer gehuwd zijn.

In december 2010 krijgt de lokale politie Antwerpen melding van de vader van mevrouw K. dat de verzoekende partij na haar vrijlating in 2007 niet naar haar huis is teruggekeerd en dat het om een nephuwelijk zou gaan.

Verder onderzoek van de lokale politie Antwerpen naar de foto's van de verzoekende partij heeft uitgewezen dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij, genomen in 2007 naar aanleiding van het onderzoek naar haar paspoort niet overeenkomen met de vingerafdrukken van A. T. K. genomen op 21 december 2013 in het kader van een onderzoek naar haar identiteit. De vingerafdrukken genomen in 2007 stemmen echter wel overeen met de vingerafdrukken van A. E. voor wie een PV werd opgesteld toen iemand anders diens rijexamen ging afleggen. Hieruit volgt dat de persoon die zich nu bedient van de naam A. T. K. niet de persoon is aan wie destijds het visum gezinshereniging werd afgegeven.

Het Bestuur besliste op 17 februari 2014, conform artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 25 juni 2015 vernietigd bij arrest nr. 148 504.

Op 26 juli 2014 werd mevrouw K, samen met haar 5 minderjarige kinderen, afgevoerd van de bevolkingsregisters ingevolge van vestiging in het buitenland, met name Groot-Brittannië.

Op 17 juli 2015, met kennisgeving op 15 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van de persoon gekend onder zijn alias A., T.K. (...), Nationaliteit :Ghana, Geboortedatum : (...),Geboorteplaats- ACCRA Identificatienummer in het rijksregister (...), Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt

of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn voor de erkenning van dit recht.

Op 13.03.2007 werd door A.T. (...) een visumaanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn echtgenote G.K. (...) met wie hij huwde op 20.10.2006 op basis van het art 10 op 1,4° van de wet van 15.12.1980. Dit visum werd toegestaan op 29.05.2007. Toen hij zich op 10.10.2007 ging aanmelden bij de gemeente voor inschrijving werd hij administratief aangehouden door de politie omdat er geknoeid was met de handtekening van het paspoort dat hij voorlegde. Zijn vingerafdrukken werden genomen en hij werd ter beschikking gesteld van de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). De betrokkene werd opgesloten in het gesloten centrum ter identificatie. Negen dagen later werd hij vrijgesteld zonder meer. In december 2010 krijgt de lokale politie Antwerpen melding dat de betrokkene na zijn vrijlating niet naar zijn vrouw is teruggekeerd en dat het huwelijk tussen betrokkenen en K. (...) 'nep' is. Op 02.04.09 krijgt de DVZ melding van de gemeente Antwerpen dat de foto van de betrokkene op zijn elektronische verblijfskaart niet overeenkwam met die op zijn oud paspoort. Het kwam wel overeen met de foto op zijn nieuw paspoort. In tussentijd werd zijn echtgenote Belgische op 02.07.2010 en kon hij op 16.09.2010 een aanvraag vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdane indienen. Hij verkreeg zijn F kaart op 07.04.2011. Op 14.06.2011 werd een document voorgelegd 'certificate of confirmation of dissolution of customary marriage' opgesteld door the superior court of judicature, cape Coast, waaruit moet blijken dat de betrokkene en mevrouw K. (...) niet langer gehuwd zijn sinds 02.11.2010.

Verder onderzoek van de lokale politie Antwerpen naar de foto's van mijnheer heeft het volgende uitgewezen:

De vingerafdrukken (met batchnummer (...)) van A.T.K. (...) die opgenomen werden in 2007 naar aanleiding van het onderzoek naar zijn paspoort (PV nummer AN (...)) komen niet overeen met de vingerafdrukken genomen van A.T.K. (...) op 21.12.2013 (met batchnummer (...)) in het kader van het onderzoek naar zijn identiteit (pv AN.(.)). De vingerafdrukken genomen van de betrokkene in 2007 komen wél overeen met de vingerafdrukken van een zekere A.E. (...) voor wie PV (AN (...)) werd opgesteld toen iemand anders rijexamen ging afleggen. Hieruit volgt dat de persoon die zich nu bedient van de naam A.T. (...) niet de persoon is aan wie destijds het visum gezinshereniging werd afgegeven. De huidige persoon heeft in de plaats als 'echtgenoot' ingenomen. Logischerwijs heeft hij dus geen recht op het verblijfsrecht dat er uit voortvloeit. De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vloeit voort uit dezelfde usurpatie van het oorspronkelijk verblijfsrecht toegekend aan een andere persoon. Voor deze aanvraag werd overigens dezelfde huwelijksakte (met nummer 1774/MC/2006) voorgelegd als bij de visumaanvraag. Deze procedure bestendigde dus de valse situatie die reeds bestond voor mevrouw Belg werd. Deze huwelijksakte werd voorgelegd bij deze aanvraag als bij de aanvraag tot het verkrijgen van een visum obv art 10 van de wet van 15.12.1980, maar werd dus door een andere persoon gebruikt.

Argumenteren dat het visum oorspronkelijk niet aan de echte persoon werd toegekend pleit de persoon die zich nu voordoet als A.T. (...) niet vrij. Gesteld dat hij de werkelijke echtgenoot van mevrouw K. (...) was heeft hij duidelijk geen bezwaar gehad tegen het feit dat een andere man in gezinshereniging kwam met zijn echtgenote en heeft hij hieruit profijt gehaald door diens valselijk verkregen wettig verblijf in te nemen. Indien hij in werkelijkheid niet de echtgenoot van mevrouw K. (...) is, staat de zaak er nog duidelijker voor. De fraude staat werkelijk vast. Alle betrokkenen hebben te kwader trouw gehandeld tegenover de Belgische overheid. Deze werd intentioneel om de tuin geleid door de beide mannen die de identiteit A.T. (...) gebruikten en door K.G. (...). Mevrouw kan moeilijk ontkennen weet te hebben gehad van de identiteitswissel van haar echtgenoot gezien ze de 'eerste' A.T. (...) vergezelde naar de vreemdelingendienst van de gemeente voor inschrijving en hem bezocht in het gesloten centrum toen hij daar in 2007 opgesloten was en ze daar later samenwoonde met de 'tweede' A.T. (...) en toeliet dat hij in functie van haar verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan verkreeg.

In april 2014 zijn vier kinderen A.E. (...), R. (...), S. (...) en W. (...) in gezinshereniging gekomen bij de persoon die zich nu bedient van de identiteit A.T. (...). De afstamming van deze kinderen werd vastgesteld aan de hand van DNA onderzoek, dus het betreft de natuurlijke kinderen van de usurpator van de identiteit 'A.T.'. De betrokkene vormt dan ook een gezin met deze kinderen. Hun verblijfsrecht werd eveneens ingetrokken door verschillende beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.07.2015 zodat de eenheid van het gezin behouden blijft. Gezien zijn kinderen slechts iets meer dan een jaar op het Belgisch grondgebied verblijven en ze hun schooljaar in België hebben afgerond betekent de intrekking van hun verblijfsrecht geen grotere ontworteling uit hun omgeving dan hun komst naar België moet geweest zijn. Hun verblijf in België totnogtoe, het grootste deel van hun leven hebben zij bij hun moeder in Ghana doorgebracht. Het wordt aangenomen dat de kinderen tot op zekere hoogte hun best gedaan hebben om in België geïntegreerd te raken maar dit verhindert niet dat ze draad van hun vroeger leven in Ghana opnieuw kunnen opnemen. Daarenboven verstrekt die inspanning hen niet

het recht te genieten van een verblijfsrecht dat voortvloeit uit fraude gepleegd door hun vader. Het jaar onderwijs genoten in België is niet verloren en kan helpen in hun verdere studies.

Twee kinderen van K., G. (...) die zijn naam dragen maar waarvan (gezien de identiteitsusurpatie helemaal niet bewezen dat het zijn kinderen, wonen met hun moeder in Groot-Brittannië. In zoverre hij al met deze kinderen een gezinsband zou onderhouden wordt die niet geschaad door de intrekking van zijn verblijfsrecht in België gezien dit eventueel familieleden zich niet in België afspeelt.

De identiteitsusurpatie gepleegd door de betrokkene was van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan en dus dient de F kaart te worden ingetrokken.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Overeenkomstig art. 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een EU onderdaan bekomen op 07.04.2011 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing bevat een terugkeerbesluit zoals gedefinieerd in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG).

In de inleidende bepalingen van de Terugkeerrichtlijn wordt bepaald dat derhalve de grondrechten met name die bepaald in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder EU-Handvest), moeten worden gerespecteerd.

Artikel 41 van het EU-Handvest luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Bij lezing van bovenstaande artikel, heeft verzoeker het recht te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige beslissing.

In het arrest M.G. en R.N. tegen Nederland van het Hof van Justitie van de Europese Unie dd. 1 0.09.2013 wordt gesteld dat een eventuele schending van het voorrecht als volgt dient te worden onderzocht :

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C/301/87, Jurispr. blz.

1/307, punt 31 ; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C/288/96, Jurispr. blz. 1/8237, punt 101 ; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C/141/08 P, Jurispr. blz. 1/9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C/96/11 P, punt 80).

In arrest nr. 230.257 dd. 1 9.02.20154 bevestigt de Raad van State het bestaan van de verplichting voor de Dienst Vreemdelingenzaken om alvorens een beslissing te nemen de betrokkene moet worden uitgenodigd om gehoord te worden. Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten. Volgens de Raad van State biedt alleen een dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden. De argumentatie en analyse van de Raad van State geldt mogelijk ook voor andere verblijfsbeslissingen.

Uit bovenstaande overwegingen kan worden besloten dat schending van de hoorplicht slechts tot nietigverklaring leidt indien deze procédure zonder de schending een andere afloop zou kunnen hebben. In casu is dit het geval.

Verzoeker heeft immers niet de kans gehad om aan te tonen dat de bijlagen 14ter afgeleverd aan zijn kinderen en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, onterecht werden afgeleverd.

Immers voerden zij volgende middel aan met betrekking tot het beroep dat zij instelden tegen de bijlage 14ter:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt met name in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

Het verblijf van verzoekster wordt ingetrokken op basis van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet dat luidt a/s volgt (eigen onderlijning):

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt; of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit a/s bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De tekst van artikel 11 Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt.

De 'KAN' bepaling houdt alleszins in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 11 van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken.

Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 11 Vreemdelingenwet om de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De bestreden beslissing is onder meer gebaseerd op artikel 11 paragraaf 2, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet:

" De betrokkenen voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 §2 eerste lid 1°)"

Het voorlaatste lid van paragraaf 2 van artikel 11 stelt uitdrukkelijk dat indien de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf is gebaseerd op het eerst lid, 1 °, de minister of zijn gemachtigde dient rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster verwijst bovendien naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 april 2014 nr. 122 728 waarin letterlijk wordt gesteld (eigen onderlijning):

"Een discretionaire beslissing 'kan' dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruimer appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht. "

Dat echter uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Verzoekster verkreeg op 18.12.2013 een visum in het kader van gezinshereniging met haar vader die verblijf had in België op dat moment.

Ook zijn haar twee minderjarige zussen en (intussen meerderjarige) broer verkregen in april 2014 een identiteitskaart.

Dat verzoekster sinds zijn aankomst in België naar school is gegaan, zoals ook haar broer en zussen.

Dat zij hier ondertussen een sociaal en cultureel leven heeft uitgebouwd en nauwe banden heeft met België.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, minstens blijkt dit niet uit de beslissing.

Dat verwerende partij daar nochtans toe verplicht is conform de bewoording van artikel 11 §2 ,voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Op basis van aangehaalde overwegingen kan de conclusie worden getrokken dat er sprake is van een schending van de hoorplicht.

De procédure zou immers zonder deze onregelmatigheid een andere afloop kunnen gehad hebben.

Bovendien dient de verwerende partij ook rekening te houden met de eenheid van het gezin inzake het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker: indien de beslissingen tot intrekking van het verblijf de kinderen vernietigd worden, komt artikel 8 EVRM in het gedrang. "

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het enig middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, evenals van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Hij betoogt dat hij niet de kans gekregen heeft om aan te tonen dat de bijlage 14ter afgeleverd aan zijn kinderen en waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt, onterecht werden afgeleverd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen welke niet gekende elementen hij had kunnen bijbrengen tijdens een voorafgaand verhoor, die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, waardoor de schending van het hoorrecht niet kan worden weerhouden. Hij beperkt zich tot een louter ongestaafd betoog.

Daarenboven heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen die bijlagen 14ter.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest en geeft hieromtrent vooreerst een theoretische uiteenzetting.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij aangaande de beëindiging van het verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop. Zij houdt slechts voor dat zij niet de kans zou hebben gehad aan te tonen dat *“de bijlagen 14ter afgeleverd aan zijn kinderen en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, onterecht werden afgeleverd”*, waarbij zij verwijst naar het beroep dat zij heeft ingesteld tegen genoemde bijlage(n) 14ter en het middel aangehaald tegen deze beslissing in genoemde beroepsprocedure citeert.

De Raad dient op te merken dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten nu de identiteitsusurpatie die zij heeft gepleegd en die blijkt uit het administratief dossier van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij toont niet aan hoe het feit dat zij een beroep heeft ingediend tegen de bijlagen 14ter van dezelfde datum als de in casu bestreden beslissing en de stelling dat deze onterecht zouden zijn genomen, afbreuk kunnen doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven, motief dat door de verzoekende partij ontkend noch weerlegd wordt, zodat kan worden aangenomen dat zij op dit punt instemt met de weergegeven motieven. Uit haar betoog blijkt niet dat zij, mocht zij zijn gehoord, elementen had kunnen bijbrengen die tot een andere afloop van de procedure zouden hebben geleid.

Weliswaar wordt in de bestreden beslissing die dateert van 17 juli 2015, verwezen naar het feit dat het verblijfsrecht van de kinderen van de verzoekende partij eveneens werd ingetrokken op 17 juli 2015 zoals de verzoekende partij opmerkt, doch uit de beslissingen tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 14ter) afgegeven aan de kinderen van de verzoekende partij blijkt dat deze op hun beurt verwijzen naar de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van hun vader omwille van fraude van 17 juli 2015, wat niet anders kan dan doen besluiten dat de bijlage 21 ten aanzien van de verzoekende partij en de bijlagen 14ter ten aanzien van de kinderen van de verzoekende partij gelijktijdig zijn genomen. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog voorhoudt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de bijlagen 14ter ten aanzien van haar kinderen zodat de afloop van de beroepsprocedures die zij tegen deze laatste beslissingen heeft ingediend wel een invloed kan hebben op de procedure die geleid heeft tot de bestreden beslissing, en dat zij er om die

reden belang bij had te worden gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, kan zij aldus niet worden gevolgd. Bovendien kan worden gewezen op het louter hypothetisch karakter van het betoog inzake de ingediende beroepen tegen de bijlagen 14ter, nu de verzoekende partij allerm minst zeker is van een vernietiging van deze beslissingen en zij integendeel vooruit loopt op de zaken aangezien zij niet weet welk oordeel de Raad zal uitspreken. Een hypothetisch betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek beoogt te uiten op de bijlagen 14ter die werden genomen ten aanzien van haar kinderen, is het middel niet dienstig nu niet de beslissingen tot intrekking van het verblijfsrecht van de kinderen voorwerp uitmaken van het beroep, maar wel de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 17 juli 2015 ten aanzien van de verzoekende partij zelf.

Een schending van de hoorplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar kinderen, zonder te specificeren welke kinderen zij specifiek bedoelt en wat hun leeftijden zijn, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Er dient te worden opgemerkt dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een voldoende aangetoonde gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken de vraag of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet

nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van gezinshereniging met haar toenmalige Belgische echtgenote. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij een einde kan stellen aan een verblijfsrecht indien de vreemdeling op grond van doorslaggevende valse of misleidende informatie of documenten dit verblijfsrechtsrecht heeft bekomen. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat de door haar gepleegde identiteitsusurpatie van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van haar verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, reden waarom dit verblijfsrecht werd ingetrokken. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoekende partij wijst er enkel op dat de verwerende partij rekening dient te houden met de eenheid van het gezin. Hieromtrent dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij eraan voorbij lijkt te gaan dat zowel zijzelf als haar kinderen voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, zoals hoger reeds werd uiteengezet, zodat de bestreden beslissing geenszins een aantasting zal betekenen van de eenheid van

het gezin. Integendeel, de verzoekende partij erkent zelf in haar verzoekschrift dat aan haar kinderen een bijlage 14ter werd uitgereikt. Waar zij stelt dat de verwerende partij had moeten rekening houden met de mogelijkheid dat de beslissingen ten aanzien van haar kinderen kunnen worden vernietigd, herhaalt de Raad dat dit betoog louter hypothetisch is en dus niet dienstig. Er kan nog op worden gewezen dat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing het belang van de eenheid van het gezin heeft aangestipt en met betrekking tot de kinderen wijst op het feit dat *“Hun verblijfsrecht werd eveneens ingetrokken door verschillende beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.07.2015 zodat de eenheid van het gezin behouden blijft.”*

De verzoekende partij brengt geen andere elementen aan. Bovendien kan de verzoekende partij nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, een verblijfsrecht krijgen, mochten de kinderen alsnog hun recht op verblijf behouden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, zou het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en zou hoegenaamd geen breuk van de relatie met de kinderen betekenen.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN